

TÀM NHÌN CHO BẠN

Dối với hầu hết những người bình thường, uống rượu có nghĩa là tiệc tùng vui vẻ, hội họp và những tưởng tượng đầy màu sắc; có nghĩa là giải thoát khỏi vòng kiềm tỏa, chán ngán và lo lắng, có nghĩa là vui chơi thân mật với bạn bè và có cảm tưởng rằng đời sống quá tốt đẹp. Nhưng đối với chúng tôi, không phải như vậy, nhất là trong những ngày cuối cùng uống quá nhiều rượu. Những lạc thú xưa cũ không còn nữa, chỉ là những kỷ-niệm. Chúng tôi không thể nào lấy lại được những giờ phút huy hoàng của quá khứ. Chúng tôi có một niềm ao ước lâu dài để hưởng thụ đời sống như chúng tôi đã từng có, và một nỗi ám ảnh đau lòng mong phép lạ mới có thể giúp chúng tôi kiểm soát và từ bỏ rượu. Chúng tôi luôn luôn có một quyết tâm nữa, và một lần nữa thất bại.

Càng ít người chịu đựng nỗi chúng tôi, chúng tôi càng tự rút lui ra khỏi xã hội và đời sống. Khi chúng tôi trở thành đê tài của Vua Rượu, thành những con thú run rẩy lè thuộc vào rượu, hơi lạnh buốt giá của sự cô đơn chìm xuống, nó dày đặc và đen tối hơn bao giờ. Một vài người trong chúng tôi tìm cách thoát ra những chỗ bẩn thỉu này, hy vọng tìm được sự cảm thông bàu bạn và chấp nhận. Đôi lúc chúng tôi tìm được, rồi đến sự lảng quên và sự tỉnh thức đau đớn

phải đối diện với bốn hoàn cảnh ghê người : Sự sợ hãi, sự lạc lõng, sự bối rối, sự thất vọng. Những người nghiện rượu đau khổ đọc đến đây, sẽ hiểu rõ như thế !

Thỉnh thoảng một người nghiện rượu nặng, khi hết say sưa, trong lúc đó nói rằng : “ Tôi không thiếu những sự này, nhưng tôi cảm thấy đỡ hơn, làm việc khá hơn, và cảm thấy tốt đẹp hơn.” Như những người nghiện rượu trước đây, chúng tôi mỉm cười chế diễu, không tin. Chúng tôi biết người bạn chúng ta như một đứa trẻ đi trong đêm tối, huýt gió để giữ vững tinh thần. Hắn đã lừa dối chính hắn. Trong thâm-tâm hắn, hắn muốn đổi bất cứ thứ gì để lấy nửa tá chai rượu và mang đi uống. Và hắn cố chơi trò cũ trở lại, vì hắn cảm thấy không sung sướng khi từ bỏ rượu. Hắn không hình ảnh được, một cuộc đời không có rượu. Và một ngày nào đó, hắn sẽ không thể tưởng tượng nổi một cuộc đời có hoặc không có rượu. Rồi hắn sẽ thấy cô đơn như một số người khác, hắn sẽ muốn nhảy xuống và muốn kết thúc cuộc sống.

Chúng tôi đã trình bày làm thế nào để chúng tôi ra khỏi cảnh ngộ đó. Bạn nói : “Vâng, tôi muốn, nhưng tôi sống cách nào trong cuộc đời, mà ở đó tôi là kẻ ngu dại, chán nản và nhăn nhó, như một số người bình thường thấy tôi như vậy ? Tôi biết, tôi phải hòa hợp với cuộc đời mới, cuộc đời không có rượu, nhưng tôi có thể làm thế nào ? Anh có cái gì để thay thế rượu không ?”

Vâng, chúng tôi có sự thay thế đó và nó có giá-trị nhiều hơn nữa. Đó là sự gia nhập vào Hội Những Người Nghiện Rượu Ăn Danh (Hội A.A.). Bạn sẽ

cảm thấy được giải thoát từ sự ưu tư, chán nản và lo âu. Sự tưởng tượng của bạn sẽ mệt đi và cuối cùng, đời sống sẽ có ý-nghĩa. Những năm hạnh-phúc thỏa-mản nhất của đời bạn đã dàn trải ra trước mặt. Đó là những điều chúng tôi tìm thấy ở trong hội, và anh cũng sẽ thấy như thế.

Anh hỏi : “Việc đó sẽ đến như thế nào ? Tôi có thể tìm những người đó ở đâu ?”

Anh sắp gặp những người bạn mới, ở trong cộng đồng của anh. Họ ở rất gần anh, những người nghiện rượu đang chết trong cô đơn không được ai giúp đỡ, họ như những người ở trong chiếc tàu đang chìm. Nếu anh ở trong một thành phố lớn có hàng trăm người như họ. Họ ở trong tầng lớp cao và thấp, giàu và nghèo, những người đó là hội viên tương-lai của Hội Những Người Nghiện Rượu Ăn Danh. Ở giữa họ, anh sẽ làm bạn lâu dài. Anh sẽ được ràng buộc vào họ với mối dây tuyệt đẹp và tân kỳ, vì anh sẽ cùng nhau thoát khỏi tai họa và anh sẽ bắt đầu vai kè vai trong cuộc hành trình chung. Rồi anh sẽ biết cái ý nghĩa : chính anh cho kẻ khác, có thể giúp họ sống còn và khám phá lại cuộc đời. Anh sẽ hiểu được hoàn toàn ý-nghĩa của câu : “Yêu người láng giềng của anh như chính anh vậy.”

Dường như thật kỳ diệu, những người từ bỏ rượu này, họ trở nên hạnh-phúc, được kính trọng và hữu ích một lần nữa. Làm thế nào họ có thể vươn lên từ tai họa, tiếng xấu và sự tuyệt vọng như thế ? Câu trả lời thực tiễn nhất là, vì những điều đó đã xảy đến cho chúng tôi, nó có thể xảy đến với anh. Anh muốn nó trên tất

cả mọi điều khác, và anh muốn sử dụng kinh-nghiệm của chúng tôi, chúng tôi chắc chắn nó sẽ đến với anh. Thời gian của phép lạ xảy ra tùy thuộc vào chúng ta. Kinh-nghiệm bình-phục của chúng tôi chứng minh như thế !

Chúng tôi hy-vọng rằng, khi phần này của quyển sách được lao vào ngọn sóng của sự nghiện rượu trên thế giới, những người nghiện rượu đã bị đánh bại, sẽ nám chặt lấy và theo đúng những đề nghị trong sách này. Chúng tôi chắc chắn nhiều người sẽ vươn lên và đứng thẳng dậy trên đôi chân của họ và hùng dũng tiến tới. Họ sẽ đến những người bệnh nghiện rượu khác và Hội Những Người Nghiện Rượu Ăn Danh sẽ mọc lên trong mỗi thành phố và mỗi làng xóm; đó là thiên đường cho những kẻ đang tìm phương-pháp bình-phục.

Trong chương-sách “Làm việc với những kẻ khác”, anh đã có một ý niệm làm thế nào để chúng ta tiến đến và giúp đỡ kẻ khác về vấn đề sức khỏe. Giả-thiết bây giờ qua anh, có năm ba gia-đình chấp-nhận cách sống mới. Anh muốn hiểu biết thêm làm thế nào để tiến hành từ điểm này. Có lẽ phương-pháp tốt nhất để giúp anh có một cái nhìn thoáng qua về tương-lai, sẽ được mô tả sự phát triển của hội giữa chúng tôi. Đây là sự tường thuật vắn tắt :

Cách đây nhiều năm, trong năm 1935, một người trong số chúng tôi đã hành-trình đến ở một thị trấn miền tây. Về phương-diện kinh-doanh, cuộc hành-trình này thất bại. Ông đã thành công trong xí-nghiệp của ông, ông muốn tạo dựng giàu có, tài chánh vững

chắc, điều đó rất quan trọng. Nhưng sự làm ăn của ông bị tổn thương trong một vụ kiện, và hoàn toàn sụp đổ. Việc tổ tụng đã xảy ra với nhiều cảm giác khó chịu và nhiều lời bàn tán.

Thất vọng cay đắng, ông tự tìm thấy đang ở nơi xa lạ, chưa được ai biết đến và gần như vỡ nợ. Còn đang ở trong tình-trạng sức khỏe yếu kém và chỉ mới bỏ rượu được vài tháng, ông thấy tình-trạng khó khăn này vô cùng nguy-hiểm. Ông quá muốn được nói chuyện với một người, nhưng ai đây ?

Một buổi chiều ảm-dạm, ông đi bách bộ trong hành-lang khách-sạn và tự hỏi, làm cách nào để trả hóa đơn chi phí đây. Tại cuối phòng có một tấm bảng lồng kính và dưới tấm kính là danh-sách của những nhà thờ địa-phương. Và xuống hành-lang khách-sạn, một cánh cửa mở vào một quầy rượu, vô cùng hấp dẫn. Ông có thể thấy bên trong, một đám đông chuyện trò vui vẻ. Ở đó, ông sẽ tìm được bạn bè và thoải mái. Trừ phi ông uống một vài ly rượu, có thể ông không có can đảm để làm quen với một vài người và như thế ông sẽ có một cuối tuần cô đơn.

Dĩ nhiên, ông không có thể uống rượu, nhưng vì sao không ngồi vào một bàn với niềm vui vẻ hy-vọng và với một ly nước gừng trước mặt ? Dầu sao sau cùng ông đã từ bỏ rượu được sáu tháng rồi, tính đến nay ? Có lẽ ông có thể uống vài ly, và nhất định không nhiều hơn nữa ! Nỗi sợ hãi dâng lên trong ông. Ông đứng trên mé bờ vực thẳm. Một lần nữa ly rượu đầu tiên, cái bệnh hoạn quỷ quyết xưa cũ dây lên cám dỗ. Ông run rẩy quay đi và bước xuống hành-lang khách-sạn,

đến tấm bảng có đề danh sách nhà thờ. Âm nhạc và tiếng chuyện trò vui vẻ từ trong quầy rượu vẫn vọng đến ông.

Nhưng cái gì là trách nhiệm của ông đối với gia đình và ông có thể chết vì ông không biết làm thế nào để bình-phục, và còn những người nghiện rượu khác ? Có nhiều người nghiện rượu như vậy ở trong thành phố này. Ông muốn gọi điện thoại nói chuyện với một mục sư. Sự lành mạnh đã trở lại với ông, và ông cảm ơn Thượng-Đế. Ông chọn một cách tình cờ tên một nhà thờ từ trong danh sách, và ông bước vào phòng điện thoại, nhác máy gọi.

Ông nói chuyện với vị mục sư, xin hướng dẫn cho ông gặp một người trong thành-phố này hiện đang nghiện rượu và ở trong tình-trạng tuyệt vọng, dầu trước đây là người đầy khả năng và được trọng vọng. Vẫn luôn luôn là những hoàn cảnh : gia-đình suy sụp, vợ đau, con cái lêu lổng, những hóa đơn nợ chồng chất và mọi điều tai hại. Người nghiện rượu đã quá mong muôn từ bỏ rượu, nhưng hắn không thấy một phương pháp nào, vì hắn đã cố thử rất nhiều cách thoát vòng kiềm tỏa của rượu. Hắn đau đớn biết rằng có cái gì bất thường, nhưng hắn không hoàn toàn nhận thức được ý nghĩa thế nào là một người nghiện rượu. *

Khi người bạn chúng ta kể lại kinh-nghiệm của ông, hắn đồng ý không có sức mạnh ý-chí, dầu lớn lao đến bực nào hắn có thể tập trung mà giúp hắn bỏ rượu

* Điều này viện dẫn đến cuộc thăm viếng đầu tiên của Bill với bác-sĩ Bob. Hai người này về sau trở thành đồng sáng lập viên của Hội A.A. Câu chuyện ông Bill mò đầu quyền sách này, và chuyện của bác-sĩ Bob, những trang sau.

trong một thời gian lâu dài. Hắn nhìn nhận một kinh nghiệm tinh-thần là điều tối cần thiết, nhưng phải trả một giá rất cao trên những cản bàn đã đưa ra. Hắn bảo, hắn đã luôn luôn sống trong sự lo lắng về những người có thể khám phá ra sự nghiện rượu của hắn. Hắn bảo chưa rằng, vì sao hắn phải mất nốt phần còn lại của công việc buôn bán và chỉ đem thêm nhiều đau khổ cho gia đình hắn, nếu phải nhìn nhận một cách ngu xuẩn sự nghiện rượu của mình đến những người làm ăn buôn bán với hắn? Hắn nói: hắn muốn làm bất cứ việc gì, ngoại trừ điều đó.

Tuy nhiên, để lập mưu, hắn mời người bạn chúng ta đến nhà hắn. Một thời gian sau, chỉ đến khi hắn nghĩ rằng, hắn đã kiểm soát tình-trạng uống rượu, hắn lại tiếp tục uống dữ dội hơn. Đối với hắn, lần uống rượu này sẽ kết thúc tất cả những lần uống rượu sau. Hắn thấy rằng, hắn phải đổi diện thang với vấn đề nghiện rượu của hắn, nhờ đó Thượng-Đế có thể cho hắn quyền tự chủ.

Một buổi sáng, hắn quyết ra tay ở nơi nguy hiểm nhất bằng cách hắn kể cho những người mà trước đây hắn sợ, về sự nghiện rượu của hắn. Hắn ngạc nhiên tự thấy mọi người hoan hỉ đón nhận, và hắn được biết nhiều người đã biết rõ sự nghiện rượu của hắn. Bước vào trong xe của hắn, hắn làm một vòng thăm những người mà hắn làm tổn thương. Khi đi tiếp xúc như vậy, hắn run sợ vì việc này có thể tai hại, nhất là đối với những người làm ăn với hắn.

Đến nửa đêm, khi hắn về nhà kiệt sức, nhưng rất sung sướng và kể từ đó, hắn không còn uống một ly

rượu nào nữa. Và như chúng ta thấy, bây giờ hắn hoạt động đặc-lực ở trong cộng đồng và ba mươi năm nghiện rượu nặng đã được bình-phục trong vòng bốn năm.

Nhưng đời sống không được dễ dàng với hai người bạn khác. Có quá nhiều khó khăn hiện đến với họ. Cả hai đều thấy, họ phải giữ sự hoạt động tinh-thần. Một ngày, họ gọi người trưởng phòng y-tá của một bệnh viện địa phương. Họ giải thích nhu cầu của họ và hỏi cô trưởng-phòng y-tá có một người nghiện rượu hạng nhất nào không.

Cô y-tá trả lời: "Vâng, chúng tôi có một người rất lạ lùng. Hắn vừa đánh hai người y-tá ở đây. Hắn hoàn toàn mất trí khi hắn uống rượu. Nhưng hắn là một người rất tốt khi hắn tỉnh rượu, dù hắn đã ở trong bệnh viện này tám lần trong sáu tháng vừa qua. Chúng tôi biết, hắn có lần là một luật sư nổi tiếng trong thành phố này, nhưng mới đây chúng tôi phải trói chặt hắn lại."*

Đây là một viễn ảnh tốt đẹp, nhưng do sự mô tả không lấy gì hứa hẹn lắm. Sự sử dụng những nguyên tắc tinh-thần trong những trường hợp như vậy đã không được thấu hiểu rõ ràng như hiện nay. Nhưng một trong hai người bạn đã nói: "Hãy nhớt hắn trong phòng riêng. Chúng tôi sẽ lại gặp."

Hai ngày sau, người hội-viên tương-lai của Hội Những Người Nghiện Rượu Ân Danh, nhìn trừng

* Điều này viễn dẫn cuộc gặp gỡ đầu tiên của Bill và bác-sĩ Bob đến thăm viêng hội viên thứ ba của hội A.A. Xin xem đoạn "Những người đi tiên phong của hội". Đây là kết quả của nhóm A.A. đầu tiên tại Akron, Ohio, trong năm 1935.

trùng vào hai kè lợ mặt bên giường hắn :“ Các người là ai và vì sao lại ở trong phòng riêng này ? Tôi đã luôn luôn ở trong phòng này trước đây.”

Một trong hai người khách đến thăm, nói :“ Chúng tôi đang chữa trị anh về chứng nghiện rượu.”

Hắn trả lời, gương mặt lộ ra hoàn toàn thất vọng :“ Ô, chỉ vô-ích thôi. Không còn cách gì chữa trị tôi được. Tôi sắp chết. Ba lần cuối cùng từ nhà thương này trở về nhà, tôi đều uống say bất tỉnh. Tôi sợ khi ra cửa nhà thương này, tôi không thể hiểu biết gì về việc đó nữa.”

Trong một giờ, hai người bạn kể cho hắn nghe về những kinh-nghiệm nghiện rượu của họ. Lần lượt hắn thốt lên :“ Tôi cũng như vậy đó. Tôi cũng như vậy đó. Tôi uống rượu giống y như thế.”

Người nghiện rượu trong giường bệnh, nằm nghe hai người bạn kể những độc hại mà hắn đã đau đớn, rượu đã hủy-hại thân thể và làm hại tinh-thần của người nghiện rượu như thế nào. Họ nói nhiều cho hắn nghe về tình-trạng tinh-thần đưa đến ly rượu đầu tiên.

Người bệnh thốt lên :“ Vâng, thật đúng, chính tôi cũng như vậy; đó là mọi hình ảnh giống nhau. Hai bạn hiểu vấn đề của hai bạn rất rõ ràng, nhưng tôi không thấy sẽ trị liệu như thế nào. Hai bạn là những người khác với tôi, nhưng bây giờ tôi không còn là người nữa. Từ những điều các anh kể cho tôi nghe, tôi hiểu rõ hơn bao giờ hết, tôi không thể nào từ bỏ rượu.” Đến đây cả hai người bạn thăm viếng, bật cười. Người Hội viên Hội Những Người Nghiện Rượu Ẩn Danh tương lai, hắn chửi thề :“ Cười cái con khỉ, ta có thể thấy

cái cười nhạo báng của các ngươi.”

Hai người bạn nói về những kinh-nghiệm tinh-thần của họ, và bảo hắn về chương-trình hành-động phải thực hiện.

Hắn cát ngang :“ Tôi thường là một hội viên rất hoạt động của nhà thờ, nhưng điều này không chữa lành bệnh. Tôi đã cầu nguyện Thượng-Đế trong những buổi sáng đau đầu, sau những đêm say sưa lúy túy, và tôi đã thè rằng, tôi không bao giờ rò đến một giọt rượu, nhưng đến 9 giờ tối, tôi đã sôi lên như một con cú.”

Ngày hôm sau, tìm thấy người nghiện rượu có một viễn ảnh để tiếp nhận thụ cảm hơn. Hắn đã nghĩ trở lại những điều đó và nói :“ Có lẽ các anh đúng, Thượng-Đế có thể làm một vài điều giúp tôi.” Đoạn, hắn thêm :“ Ngài chắc chắn đã không làm gì nhiều để giúp tôi, khi tôi cố gắng một mình chiến đấu với sự nghiện rượu.”

Trong ngày thứ ba, người luật-sư đã hiến dâng đời hắn dưới sự săn sóc và hướng dẫn của Thượng-Đế và hắn bảo hoàn toàn muốn làm tất cả mọi sự cần thiết. Vợ hắn đến thăm, nhìn hắn chăm chăm trong hy-vọng, nàng nghĩ rằng, nàng thấy vài điều khác lạ chòng nàng đã có. Hắn bắt đầu có một kinh-nghiệm tinh-thần.

Xé trưa hôm đó, hắn ăn mặc quần áo và bước ra khỏi nhà thương như một người lành mạnh tự-do. Hắn tham gia vào cuộc tranh-cử chính-trị, đọc nhiều diễn văn ở những nơi nam giới tụ họp đủ mọi loại, và hắn thường ở thâu đêm. Hắn đã thất cử chỉ thua ít phiếu, nhưng hắn đã tìm được Thượng-Đế, và trong khi đi tìm Thượng-Đế hắn đã tự tìm thấy hắn.

Việc đó đã xảy ra vào tháng 6, năm 1935. Hắn không bao giờ uống rượu trở lại. Hắn đã trở nên một hội-viên hữu dụng và được kính-trọng trong cộng-đồng của hắn. Hắn đã giúp nhiều người khác bình-phục và là một hội-viên đặc-lực nhất trong nhà-thờ, mà từ lâu hắn vẫn mặt.

Vì vậy, anh thấy đó, có ba người nghiện rượu ở trong thành phố này, bây giờ họ cảm thấy họ phải cho kẻ khác những điều họ đã tìm thấy, hoặc nếu không họ sẽ bị chết chìm xuống. Sau vài lần thất bại trong việc tìm kiếm kẻ khác để giúp đỡ, một người thứ tư xuất hiện. Hắn đến qua sự giới thiệu của một người đã nghe những tin tức tốt về sự bình-phục. Hắn chứng tỏ là một người trẻ tuổi đầy nghịch ngợm, mà cha mẹ cũng không có thể biết rõ hắn muốn ngưng uống rượu hay không. Cha mẹ hắn là những người có tôn-giáo sâu xa, đã vô cùng xúc động vì con trai họ từ chối không làm bất cứ việc gì với nhà-thờ. Hắn bị đau đớn khủng-khiếp từ những tiệc rượu say sưa và dường như không có giải-pháp nào nữa, có thể chữa trị cho hắn. Tuy nhiên, hắn băng lòng vào bệnh-viên nằm cùng một phòng vừa mới bỏ trống, do người luật sư lành bệnh ra đi.

Hắn có ba người khách đến thăm. Sau một hồi trò chuyện, hắn bảo : "Phương-pháp các bạn đặt trên cản bản tinh-thần này, rất có ý-nghĩa. Tôi sẵn sàng nghiêm chỉnh thi hành. Sau cùng tôi đoán các bạn già đều chí lý." Như thế, một người nữa đã gia nhập vào hội.

Trong thời gian này, người bạn với sự việc đã xảy ra tại hành lang khách-sạn, vẫn còn ở trong thành phố

này. Ông đã ở đó ba tháng. Giờ đây, ông trở về nhà, bỏ sau lưng người bạn đầu tiên quen biết, người luật sư và chàng thanh niên nghịch ngợm. Những người này đã tìm thấy những điều hoàn toàn mới lạ trong cuộc đời. Họ biết, họ phải giúp đỡ những kẻ nghiện rượu khác, nếu họ muốn giữ tình-trạng lành mạnh bỏ rượu, động cơ này trở thành thứ yếu. Họ tìm thấy hạnh-phúc tràn ngập mènh mông trong việc tự hiến dâng cho kẻ khác. Họ chia sẻ nhà cửa của họ, những tài sản ít ỏi của họ, và vui vẻ tận tâm dùng thì giờ nhàn rỗi để giúp những người đau khổ khác. Bất kể ngày hay đêm, họ tình nguyện đưa người nghiện rượu mới vào bệnh viện, và sau đó đi thăm viếng. Họ phát triển đông đảo, nhiều người gia nhập. Họ cũng trải qua một ít trường-hợp xuống tinh-thần thất-bại, nhưng trong những trường hợp này, họ cố gắng đưa gia-dình của bệnh-nhân vào cách sống tinh-thần, việc này làm giảm bớt nhiều lo âu và đau khổ.

Một năm và sáu tháng sau, ba người này đã thành công trong việc giúp đỡ bảy người nữa. Họ gặp nhau nhiều lần, sợ rằng một buổi chiều trôi qua mà nhà của người nào đó không đủ chỗ hội họp của một số người cả nam và nữ giới, họ sung sướng trong giải thoát và thường nghĩ họ có thể làm thế nào để trình bày những khám phá mới của họ đến vài người mới nhập cuộc. Thêm vào những buổi họp mặt bắt ngò này, đã trở thành thói quen mỗi tuần phải để một đêm hội-nghị và mọi người bắt cứ ai chú ý đến cách sống tinh-thần đều có thể tham dự. Ngoài việc hội và gặp gỡ trò chuyện, mục đích chính yếu là để cung cấp địa điểm và thời

gian cho những người mới đến, nơi đó họ có thể trình bày những vấn đề của họ.

Những người bên ngoài đã trở nên chú ý. Một người và vợ ông ta đã cho ngôi nhà lớn của họ dùng làm nơi hội họp của đám đông kỳ lạ này. Đôi vợ chồng trở nên say mê và tặng ngôi nhà của họ dùng nơi làm việc. Nhiều người vợ mất tinh-thần của những kẻ nghiện rượu đã thăm viếng ngôi nhà này để tìm sự yêu thương và tình bạn cảm thông giữa những người phụ-nữ và họ hiểu vấn đề của mỗi người vợ, để nghe từ môi của những người chồng sự gì đã xảy ra với họ; để được lời chỉ bảo người vợ phải làm thế nào đối với người chồng say sưa ngoan cố, có thể đưa hán vào bệnh-viện, khi hán uống say sưa l่าน tới.

Từ những kinh-nghiệm tại bệnh-viện, rất nhiều người ngạc-nhiên khi bước vào ngưỡng cửa của căn nhà này như bước vào cõi tự do. Nhiều người nghiện rượu khi vào đó và ra đi với một câu hỏi. Hán bị đè bẹp bởi đám đông vui vẻ trong căn nhà đó, họ cười vào những tai họa chính của họ và họ hiểu vấn đề của hán. Hán cảm kích vì những người đã đến thăm hán tại bệnh-viện, hán hoàn toàn hàng phục, khi về sau trong căn phòng lầu trên của ngôi nhà này, hán nghe câu chuyện của vài người và kinh-nghiệm của họ kiểm điểm lại gần giống như kinh-nghiệm của riêng hán. Sự biểu lộ trên khuôn mặt những người đàn bà và một vài điều không giải thích được trong đôi mắt của những người đàn ông, sự kích-thích trong bầu không khí như có điện tại địa điểm này, sau cùng tất cả làm cho hán hiểu rõ nơi đây chính là thiên-đường.

Đường lối thực tiễn để giải quyết vấn đề của hán, đó là sự thiếu chịu đựng mọi việc, sự không thích hợp, sự hiểu biết kỳ quái và những người này đã không chế ngự được. Hán và vợ hán, khi rời căn nhà này vô cùng kích-thích phán khởi bởi ý tưởng giờ đây hai vợ chồng có thể giúp đỡ cho những người vừa quen biết và gia đình của họ. Họ hiểu, họ là chủ-nhân của những người bạn mới này; dường như họ đã quen biết những người này từ lâu. Họ đã thấy phép lạ, và một lần phép lạ đã đến với họ. Họ đã mở rộng nhãn quan về Sự thật Vĩ đại, tình-yêu của họ và Đáng Tạo-hóa quyền năng.

Bây giờ căn nhà này sẽ khó mà chứa nổi những người đến thăm hàng tuần, vì nó chỉ được phép chứa từ sáu mươi đến tám mươi người thôi. Những người nghiện rượu từ gần đến xa rất chú ý và muốn đến thăm viếng. Từ những thị-trấn xung quanh, nhiều gia-dình lái xe vượt đường xa đến đó để dự họp. Một cộng đồng cách ba mươi dặm đã có mười lăm hội-viên của Hội Những Người Nghiện Rượu Ẩn Danh. Ở những nơi rộng lớn, chúng tôi nghỉ một ngày kia, số hội viên sẽ lên đến nhiều trăm người. *

Nhưng cuộc đời giữa những người nghiện rượu ẩn danh còn có nhiều việc làm hơn, ngoài việc hội họp và thăm viếng nhà thương. Rửa sạch những vết thương cũ, giúp đỡ để ổn định những việc khác biệt trong gia đình, giải thích sự bỏ tên người con ra khỏi di chúc hướng gia-tài của những bậc phụ mẫu đang giận dữ, cho mượn tiền bạc và bảo đảm công-việc làm của nhau, nếu hợp-lý; đó là những việc xảy ra hàng ngày.

* Viết trong năm 1939.

Về phương-diện làm ăn, không một người nào quá nghèo nàn hoặc chìm xuống quá sâu, để được tiếp đón chào mừng thân ái. Sự phân biệt thành phần xã hội, sự cạnh-tranh và ganh-ty nhò nhen, những điều này chỉ là trò cười, không ai để ý. Bị tai nạn, cùng trong một chiếc tàu chìm, và đang phục hồi cùng kết đoàn dưới một Thượng-Đế, những quả tim và trí óc của họ hòa hợp hướng về sự an-sinh của kẻ khác, những điều này là những việc quá lớn đối với một số người, nhưng không còn quá quan trọng đối với họ. Họ có thể như thế sao?

Dưới những hoàn cảnh chỉ khác nhau đôi chút, những điều như vậy đã xảy ra trong nhiều thành phố miền đông. Một trong những thành phố này, có một bệnh-viện danh tiếng để chữa trị những người nghiên rượu và nghiên ma túy. Sáu năm trước đây, một người trong số chúng tôi đã là bệnh-nhân ở đó. Nhiều người trong chúng tôi lần đầu tiên đã cảm thấy sự Hiện diện và Quyền Lực của Thượng-Đế bên trong những bức tường của bệnh-viện này. Chúng tôi thiếu một món nợ lớn với vị bác sĩ tòng sự tại đây, dù có ai thành kiến với công việc của ông ta, vì ông đã bảo chúng tôi, ông tin-tưởng vào công-việc của chúng tôi.

Cứ vài ngày, vị bác-sĩ này đề-nghị chương-trình của chúng tôi đến một trong những bệnh nhân của ông ta. Hiểu biết công việc làm của chúng tôi, ông có thể giúp việc này bằng cách trông coi việc chọn lựa những bệnh nhân có ý muốn và có khả năng để bình-phục trên cẩn bản tinh-thần. Nhiều người trong chúng tôi, những bệnh-nhân cũ, đến đó để giúp đỡ họ. Rồi trong thành phố miền đông này, có nhiều cuộc hội họp

không chính thức như chúng tôi đã tả với anh, và ở đó bây giờ anh có thể thấy rất nhiều hội viên. Có những tình bạn nhanh chóng như thế, cũng cùng sự giúp đỡ lẫn nhau như anh thấy giữa những người bạn ở miền tây chúng tôi. Có một ít tốt đẹp để hành-trình giữa đông và tây và chúng tôi tiên đoán một sự gia tăng lớn lao, giúp ích thay đổi lẫn nhau giữa hai miền này.

Một ngày kia, chúng tôi hy-vọng mọi người nghiên rượu khi họ hành-trình đến một nơi nào họ sẽ tìm được Hội Nhũng Người Nghiên Rượu Ẩn Danh ở đấy. Đến một giới hạn nào đó, việc này đã là sự thật. Một vài người của chúng tôi là những kẻ đi bán hàng và họ đã đi khắp nơi. Những nhóm nhỏ gồm hai, ba và năm người đã mọc lên trong nhiều cộng đồng khác, qua sự tiếp xúc với hai trung-tâm lớn hơn của chúng tôi. Nhiều người của chúng tôi trong cuộc hành trình đã dừng chân thăm viếng thường xuyên, khi có thể. Việc thực hành này, có thể cho phép chúng tôi góp phần vào công việc chung và cùng lúc đó để tránh những quyền rủ cảm dỗ trên đường đi, và bắt cứ một người du hành nào có thể thông báo anh, khi anh lạc hướng.*

Chúng tôi đang phát triển và anh cũng có thể, dù anh chỉ mới là người, với quyển sách này trong tay anh. Chúng tôi tin tưởng và hy-vọng quyển sách chứa đựng tất cả những điều anh sẽ cần để bắt đầu thực hiện.

* Viết năm 1939. Năm 1990, có khoảng 88 ngàn nhóm. Hội A.A. có hoạt động trong 134 quốc gia, với số hội-viên ước lượng vào khoảng 2 triệu người.

Chúng tôi biết anh đang nghĩ gì. Anh đang tự nói với anh rằng : "Tôi đang say rượu, run rẩy và cô đơn. Tôi không thể nào làm điều đó được." Nhưng anh có thể. Anh quên rằng, anh vừa có một nguồn sức mạnh lớn hơn anh. Để lập lại, với sự hậu thuẫn như thế, những điều chúng tôi thực hiện chỉ còn là việc quyết tâm mong muôn, kiên nhẫn và làm việc.

Chúng tôi biết một hội-viên của Hội Những Người Nghiện Rượu Ân Danh đang sống trong một cộng đồng lớn, ông ở đó chỉ trong vài tuần, ông nhận thấy nơi này có số người nghiện rượu tính trên một dặm vuông, nhiều hơn bất cứ một thành phố nào trong nước. Sự kiện này chỉ cách đây vài ngày khi chúng tôi viết đến đoạn này (1939). Nhà chức trách địa phương rất quan tâm. Ông tiếp xúc với vị bác sĩ tâm-lý tài giỏi, người chịu trách nhiệm về sức khỏe tinh-thần của cộng đồng. Vì bác-sĩ chúng tôi có khả năng và rất lo lắng muốn sử dụng bất kỳ phương-pháp hữu hiệu nào để kiểm soát tình thế. Vì vậy vị bác sĩ hỏi người bạn của chúng tôi có thể giúp gì được chăng ?

Người bạn chúng tôi khởi sự trình bày với ông. Và với một hiệu quả tốt đẹp như thế, vị bác sĩ đồng ý trắc nghiệm trong những bệnh-nhân của ông và một số những người nghiện rượu khác trong một bệnh-viện mà ông tham dự. Ông cũng sắp xếp với vị bác-sĩ tâm-lý trưởng phòng của một bệnh-viện công-cộng lớn để chọn lựa một số bệnh-nhân khác từ trong giòng suối tai họa chảy qua bệnh-viện này.

Vì vậy người hội viên chúng ta chẳng bao lâu có rất nhiều bạn. Một số người trong họ có thể chìm và có

lẽ không bao giờ vươn dậy được, nhưng nếu kinh-nghiệm của chúng tôi là một tiêu chuẩn, thì có hơn một nửa trong số người đó đã đi đúng đường và sẽ trở thành hội-viên của Hội Những Người Nghiện Rượu Ân Danh. Khi một số ít người trong thành phố này đã tự tìm thấy họ và đã khám phá nguồn vui trong việc giúp đỡ kẻ khác để trở lại cuộc đời; sự việc sẽ tiến triển không ngừng cho đến khi mọi người nghiện rượu trong thành phố này đều có cơ-hội để bình-phục, nếu hẵn có thể và mong muôn.

Anh vẫn có thể nói : "Nhưng tôi sẽ không có lợi lộc gì để tiếp xúc với ông, người viết ra quyển sách này." Chúng tôi không thể chắc chắn điều đó. Thượng-Đế sẽ quyết định việc này, vì vậy anh phải nhớ rằng, nơi nương tựa thật sự của anh luôn luôn đặt trên Ngài. Ngài sẽ chỉ cho anh làm thế nào để tạo tình bạn mà anh khao khát.*

Quyển sách này chỉ có ý-nghĩa như những đề-nghị mà thôi. Chúng tôi nhận thức rằng, chúng tôi chỉ biết rất ít. Thượng-Đế sẽ thường xuyên tiết lộ nhiều hơn nữa với anh và với chúng tôi. Hãy hỏi Ngài trong buổi sáng tinh-tâm của anh, rằng anh có thể làm gì mỗi ngày cho người vẫn còn đang bệnh nghiện rượu. Những câu trả lời sẽ đến, nếu căn nhà của anh được giữ trong trật tự và yên tĩnh. Nhưng thật rõ ràng anh không thể truyền đạt điều gì mà anh chưa có. Hãy nhìn kỹ sự liên lạc của anh với Thượng-Đế đã đúng

* Hội Những Người Nghiện Rượu Ân Danh rất vui mừng được nghe ý-kien của bạn. Địa chỉ liên lạc : P.O.Box 459, Grand Central Station, New York, N.Y. 10163.

chưa và những biến cố lớn lao sẽ đến và chuyển cho anh cùng vô số kẻ khác. Đây là những Sự-kiện Vĩ-đại cho chúng ta.

Hãy tự quên mình cho Thượng-Đế, khi anh hiểu biết Thượng-Đế. Hãy nhìn nhận lỗi làm của anh với Ngài và với những người bạn hội viên của anh. Hãy dọn sạch sẽ những đồ nát trong quá-khứ của anh. Hãy tự do cho kẻ khác những cái gì anh tìm thấy và hãy gia-nhập hội chúng tôi. Chúng tôi sẽ cùng với anh trong một Hội Tinh-Thần và anh sẽ chắc chắn gặp một số chúng tôi khi anh mệt mỏi, đi khó khăn trên Đường Hạnh phúc của Định-mệnh.

Cầu xin Thượng-Đế phù hộ và giữ anh trong tay Ngài.

CON ÁC MỘNG CỦA BÁC-SĨ BOB

Một người đồng sáng-lập Hội *Những Người Nghiện Rượu Ẩn Danh*. Hội chúng tôi ra đời vào ngày 10 tháng 6 năm 1935, đây là ngày đầu tiên ông vĩnh-viễn từ bỏ rượu.

Đến năm 1950, năm ông qua đời, ông đã mang thông-diệp của Hội *Những Người Nghiện Rượu Ẩn Danh* đến hon nǎm ngàn người nghiện rượu cả nam lẫn nữ giới và ông đã cho tất cả những người này dịch-vụ y-khoa trị liệu, mà không có ý nghĩ lấy tiền chi phí chữa bệnh.

Trong dịch-vụ y-tế phi thường này, ông được sự giúp đỡ của nữ tu Ignatia tại bệnh viện St. Thomas ở Akron, Ohio, một trong những người bạn vĩ đại của hội chúng tôi.

* * *

*

Tôi sinh trong một làng nhỏ ở New England, có khoảng bảy ngàn người. Như tôi nhớ lại, tiêu-chuẩn đạo đức thông thường ở đây cao hơn mức trung bình rất nhiều. Mọi thứ rượu, hoặc bia không được bán ở trong vùng, ngoại trừ tại tiệm rượu của tiểu-bang, ở đó một người muốn mua một chai rượu, hắn phải thuyết-phục nhân-viên bán hàng rằng hắn thật sự cần chai rượu đó. Nếu không có bằng chứng này, người mua